बुद्धिवेद्योऽप्ययं न भवति। सूचनबुद्धेरपि सङ्केतादिलौकिकप्रमाणसापेक्षत्वेनानुमानप्रकारताङ्गीकारात्। यच्च "संस्कारजन्यत्वाद्रसादिबुद्धिः स्मृतिरिति" केचित् तत्रापि प्रत्यभिज्ञायामनैकान्तिकतया हेतोराभासता। "दुर्गालङ्घितेत्यादौ" च "द्वितीयार्थो नास्त्येवेति" यदुक्तं महिमभट्टेन तदनुभवसिद्धमपलपतो गजनिमीलिकैव। तदेवमनुभवसिद्धस्य तत्तद्रसादिलक्षणार्थस्याशक्यापलापतया तत्तच्छब्दाद्यन्वयव्यतिरेकानुविधायितया च अनुमानादिप्रमाणावेद्यतया चाभिधादिवृत्तित्रयाबोध्यतया च तुरीया वृत्तिरुपास्त्येवेति सिद्धं। दृयञ्च व्याप्त्याद्यनुसन्धानं विनापि भवतीत्यखिलं निर्म्मलं। तत्किंनामिकेयं वृत्तिरित्युच्यते।

(२७१) सा चेयं व्यञ्जना नाम वृत्तिरित्युच्यते बुधैः।
रसव्यक्तौ पुनर्वृत्तिं रसनाख्यां परे विदुः॥

एतच्च विविच्योक्तं रसनिरूपणप्रस्ताव इति सर्व्वमवदातं॥*॥

इति साहित्यदर्पणे व्यञ्जनव्यापारस्थापनो नाम पञ्चमः परिच्छेदः॥ * ॥

एवं ध्वनिगुणीभूतव्यङ्ग्यत्वेन काव्यस्य भेदद्वयमुक्त्वा पुनर्दृश्यश्रव्यत्वेन भेदद्वयमाह।

(२७२) दृश्यश्रव्यत्वभेदेन पुनः काव्यं द्विधा मतं।
दृश्यं तत्राभिनेयं तत्

तस्य रूपकसञ्ज्ञाहेतुमाह।